

“मीठे बच्चे- तिमीले रूहानी कमाईमा धेरै-धेरै ध्यान दिनु छ, शिरमा विकर्महरूको बोझ धेरै छ, त्यसैले समय व्यर्थ गुमाउनु हुँदैन।”

प्रश्न:- जुन बच्चाहरूको ध्यान रूहानी कमाईमा हुन्छ, उनको निशानी के हुन्छ?

उत्तर:- १) उनीहरू कहिल्यै पनि परचिन्तनमा आफ्नो समय बर्बाद गर्दैनन्। शरीर निर्वाह गरेर पनि रूहानी कमाईमा समय लगाउँछन्। बिहान सबै उठेर धेरै प्यारले बाबालाई याद गर्छन्। यादद्वारा आत्मा उडिरहन्छ। २) उनीहरू बाबा समान रहमदिल बनेर आफू माथि र अरू सबैमाथि दया गर्छन्। सबैलाई बाबाको परिचय दिन्छन्।

गीत:- तुम्हीं हो माता पिता तुम्हीं हो...

ओम् शान्ति। बच्चाहरूले गीतमा माता-पिताको महिमा सुन्यौ। जस्तै कुनै घरमा माता-पिता, हजुरबुवा हुन्छन् नि। हजुरबुवाबाट सम्पत्ति मिल्छ- बुवाद्वारा, किनकि हजुरबुवाको सम्पत्ति ठूलाको सम्पत्ति हुन्छ। बाबा पनि सबै भन्दा ठूलो हुनुहुन्छ। दुनियाँलाई त थाहा नै छैन। बच्चाहरूलाई थाहा छ। तिमी नै माता पिता... यो बाबाको लागि शब्द हो। उहाँको परिचय दिनु छ। चाहे सम्मुख होस्, चाहे चित्रहरूद्वारा, चाहे प्रोजेक्टरद्वारा बाबाको परिचय दिनु धेरै आवश्यक छ। शरीरका हजुरबुवा त साकारी हुन्। अहिले तिमी बुद्धिमा पहिला को आयो? बाबा। ठीक छ प्रोजेक्टरद्वारा सम्झाऊ, त्यसमा पनि क्रमै सँग चित्र देखाउनु पर्छ। पहिला-पहिला परमपिता परमात्माको परिचय दिनु छ। परमपिता परमात्मा सँग तपाईंको के सम्बन्ध छ? र फेरि प्रजापिता ब्रह्मा सँग के सम्बन्ध छ? पहिला-पहिला शिवको चित्र देखाउनु पर्छ फेरि लिखत होस्। जो प्रदर्शनीमा सम्झाइन्छ वा पत्रिकामा पनि बनाउँछौ, त्यसमा पहिला-पहिला परिचय दिनु छ। गीतामा लेखिएको छ भगवानुवाच। पहिला भगवानको परिचय दिनु पर्छ। तिमीहरू सबैको बुद्धि माथि गएको छ। सबै भन्दा उच्च हुनुहुन्छ परमपिता परमात्मा निराकार शिवबाबा। फेरि ब्रह्मा, विष्णु, शंकर फेरि यहाँ आऊ। मानौं घरमा माता-पिता र हजुरबुवा बस्नु भएको छ। त्यो हो हदको, यो हो बेहदको। चित्र सहित सारा लिखत हुनु पर्छ। फरक पनि बताउनु पर्छ- अनेक मनुष्यहरूले हठयोग सिकाउँदै आएका छन् र एक परमात्माले मात्र राजयोग सिकाउनु हुन्छ, जसबाट मुक्ति जीवन-मुक्ति मिलिरहेको छ। यहाँ छ नै एक निराकार परमपिता परमात्मा शिव भगवानुवाचको कुरा। जसरी लौकिक आमा-बुवा, हजुरबुवा बच्चाहरूको बुद्धिमा याद आउँछ। त्यसैगरी तिमी बुद्धिमा पनि यस्तै होस्। यहाँ केवल पारलौकिक हुनुहुन्छ, ती हुन् लौकिक। तिमीलाई निश्चय छ- उहाँ हुनुहुन्छ शिवबाबा। हाम्रो बाबा हुनुहुन्छ त उहाँलाई याद गर्नु पर्छ तर बच्चाहरूले भुल्छन्। समय धेरै बर्बाद गर्छन्। समय खेर फाल्नु हुँदैन किनकि विकर्महरूको बोझ शिरमा धेरै छ। आत्मामा मैला परेको छ। लेख्नु पर्छ- परमात्मा को हुनुहुन्छ? परमात्माको चित्र र कृष्णको चित्रमा घरी-घरी सम्झाउनु पर्छ। स्वर्ग र नर्कको चित्र धेरै राम्रा छन्। नर्कको चित्रमा लेख- यो हो रावणको राज्य, भ्रष्टाचारी दुनियाँ र स्वर्गको चित्रमा लेख- यो हो श्रेष्ठाचारी दुनियाँ। समय पनि लेख्नु पर्छ स्वर्ग यति समय, नर्क यति समय। हेर चढ्ती कला, उत्रिने कलाको पनि चित्र छ किनकि उत्रिने कलामा ५ हजार वर्ष र चढ्ती कलामा एक सेकेन्ड। त्यसैले यो

जम्प भयो नि। यी मुख्य कुरा सम्झाउनु छ। फेरि छ विराट रूप, जसमा ब्राह्मण चोटी ईश्वरीय सम्प्रदाय छन्। ब्रह्मा मुखद्वारा रचिएको तिम्नो ब्राह्मण कूल प्रख्यात छ, सर्वोत्तम छ। सबैलाई सम्झाउनको लागि यी चित्र धेरै आवश्यक छ। भेराइटी धर्महरूको वृक्ष छ, त्यो पनि राम्रो छ। बच्चाहरू स्वदर्शन चक्रधारी बन्नु छ। चक्रको पनि ज्ञान दिनु छ— चक्र कसरी फिर्छ। ब्रह्मा-सरस्वतीको हीरो हीरोइनको पार्ट कस्तो छ। गोलाको पनि चित्र ठूलो हुनु पर्छ। बढी भन्दा बढी एक डेड घण्टा प्रोजेक्टर देखाउनु पर्छ— किनकि मनुष्य यी कुरामा थाक्छन्। कथा त कुनै छैन— यो त ज्ञानको कुरा हो। पहिला जब लेख्छौ तब समझमा आउन सक्छ। देखाउनको लागि टिकट राख्नु पर्छ। पैसावाला टिकट होइन, तर प्रवेश पास होस्। ठूला-ठूला मानिसहरूलाई त निमन्त्रणा दिएर बोलाउनु पर्छ किनकि ठूला बडाबाट ओपनियन लेखाउनु छ। भीडमा कसरी लेखाउँछौ र कसरी देखाउँछौ किनकि सम्झाउनु पनि छ। त्यसैले पहिला-पहिला ठूला मानिसहरूलाई बोलाएर लेखाउनु छ फेरि जनरल गरिदिनु पर्छ। प्रदर्शनीमा पनि यस्तै र प्रोजेक्टरमा पनि यस्तै। पत्रिकामा पनि यी राम्रा-राम्रा चित्रहरूलाई बनाएर साथ-साथै लेख फेरि कसैलाई प्रेजेन्ट दिनु पर्छ। हठयोग र राजयोगको भिन्नता पनि राम्रो सँग लेख्नु पर्छ। हठयोग पनि एक प्रकारको हिंसा हो किनकि शरीरलाई कष्ट दिन्छन्, तकलीफ दिन्छन्। तिम्नो यो हो अहिंसक योग, जो अति सहज छ। हिँड्दा-डुल्दा बाबालाई याद गर्दै गर। हिंसक र अहिंसकलाई पनि सिद्ध गर्नु पर्छ। कुनै त शरीरको तन्दुरुस्तीको लागि क्रिया गर्छन्। उनीहरू कुनै परमात्मा सँग मिल्दैनन्। हठयोगलाई पनि योग भनिदिन्छन्। योगाश्रम छन् नि। यो हो फेरि सहज राजयोग। ईश्वरले सिकाएको योग। यो धेरै राम्रो तरिका सँग सम्झाउनु पर्छ। जसको बुद्धियोग सारा दिन परचिन्तनमा जान्छ, उसले के सम्झाउन सक्छ? जसको बुद्धिमा हुन्छ— सर्विस गर्नु छ, उसले गर्छ। ८ घण्टा धन्दा गन्यो फेरि यो कमाई गर्नु पर्छ। त्यो हो जिस्मानी कमाई, यो हो रूहानी कमाई। यस कमाईमा धेरै ध्यान दिनु पर्छ। योगमा धेरै प्राक्टिस गर। बिहान सबेरै उठेर बाबालाई धेरै प्यारले याद गर। जसलाई बाबा एक दुई नम्बरमा राख्नुहुन्छ, उनले पनि याद गर्दैनन्। भाषण त धेरै राम्रो गर्छन् तर यादमा रहँदैनन्। आत्मा त यादद्वारा नै उड्छ। ज्ञानले कहाँ उड्छ र। ध्यानमा पनि यादद्वारा नै जान्छन्। ज्ञानको त त्यसमा कुनै कुरा नै छैन। ध्यान त पाई पैसाको कुरा हुन जान्छ। कैयौंलाई तुरून्तै कृष्णको साक्षात्कार हुन जान्छ। केही बच्चीहरूले लेख्छन्— बाबा हामीले हजुरलाई चिनेका छौं। उनले ध्यानमा ब्रह्मालाई पनि देख्छन् र प्रेरणा पनि मिल्छ। फेरि उनलाई निश्चय हुन जान्छ। जसले बाबालाई कहिल्यै देखेका पनि छैनन्, उनले पनि लेख्छन्। मैलेले बाबालाई धेरै याद गर्छु। मैले हजुर सँग वर्सा लिएरै छोड्छु। हजुरलाई त थाहा छैन होला— मैले याद गर्छु भनेर। जब भन्छन् हजुर... त्यतिबेला शिवबाबा नै याद आउँछ। बाँधेली बच्चीहरूले धेरै याद गर्छन्, त्यति सामुने आउनेले पनि याद गर्दैनन्। मुख्य कुरा हो यादको। गान्धीजीले भन्दथे— रामराज्य होस्। अहिले त रावण राज्य छ। यसमा तिमीले सम्झाउन सक्छौ। चढ्ती कला त परमात्माले नै गराउन सक्नुहुन्छ। बाँकी त सबैले एक अर्कालाई गिराइरहन्छन्। देवताहरू पनि गिदै जान्छन्। हुन त सुखमा नै हुन्छन् तर कला त कम हुँदै जान्छ नि। जुम्रा जसरी गिदै जान्छन् किनकि ड्रामा पनि जुम्रा जस्तै चलि नै रहन्छ। चढ्ती कला एकद्वारा नै हुन्छ। सम्झाउनको लागि प्रोजेक्टर धेरै राम्रो हुन्छ। सेन्टर पनि बढ्दै जान्छन्। बाबा भन्नुहुन्छ— हरेक भाषामा

स्लाईड बनाऊ। तर काम गर्नेवाला यस्तो कुनै छँदै छैन। बाबा युक्ति त बताइदिनु हुन्छ। तर काम गर्ने पनि चाहिन्छ, सर्विस धेरै बढ्न सक्छ। बच्चाहरूले आफ्ना भाइ-बहिनीहरूमाथि धेरै दया गर्नु पर्छ। बाबा रहमदिल हुनुहुन्छ नि। म आउँछु पनि यहाँ नै, अरू ठाउँमा आउँदिनँ। शिवजयन्ती पनि यहाँ नै मनाइन्छ। तर जान्दैनन्। क्राइस्टको जयन्ती मनाउँछन् भने उनको कर्तव्यलाई जान्दछन्। तर शिवको कर्तव्य जान्दैनन्। उहाँ नै पतित पावन हुनुहुन्छ। भारतवर्ष सबै भन्दा ठूलो तीर्थ हो। गीतामा कृष्णको नाम राखिदिनाले यति ठूलो तीर्थको महिमा गुम भएको छ। हेर— मुहम्मद गजनवीले मन्दिर लुटेको थियो, यदि उसलाई यो हाम्रो बाबाको मन्दिर हो भन्ने थाहा भएको भए कहाँ लुट्थ्यो र। अल्लाहको मन्दिरलाई कसले लुट्छ, जसले स्वर्गको स्थापना गर्नुभयो। यदि शिवबाबालाई जानेको भए कहिल्यै पनि मन्दिरलाई हात लगाउने थिएनन्। उनीहरूले शिवलाई ढोक्छन् तर जानेको भए त कहिल्यै लुट्ने थिएनन्। केवल गीतामा कृष्णको नाम राखिदिनाले यो सबैथोक भएको हो। गीता खण्डन हुनाले हेर के हाल भएको छ। यदि शिवको नाम भएको भए उहाँ नै गति सद्गति दाता हुनुहुन्छ। यो एकको नै महिमा हो। यदि उहाँ न आएको भए पावन कसरी बन्थे? कस्ले स्वर्ग बनाउन सक्थ्यो? यो गुप्त कुरा हो नि। जान्दछन्— हामी दुर्गतिमा थियौं। अहिले यहाँ बसेका छौं तर गइरहेका छौं। बच्चाहरूलाई धेरै खुशी हुनु पर्छ— हामीले आफ्नो लागि राजाई स्थापना गरिरहेका छौं। अरूलाई पनि बाटो बताएर प्रजा बनाउनु पर्छ। धेरै मेहनत गर्नु पर्छ। छ त धेरै सहज। केवल बाबा र वर्सालाई याद गर। स्वर्गलाई याद गर। यो त नर्क हो। हम सो को अर्थ पनि बाबाले सम्झाउनु भएको छ। हामी नै देवता, हामी नै क्षत्रिय... अरू कसैले त यी सबै कुरालाई बुझ्दैनन्। विराट रूपमा यो सम्झाउनु छ— हम सो देवता... बन्छौं। अब हामी स्वर्गमा गयौं कि गयौं। धेरैले सोध्छन् कति समय छ? बाबा भन्नुहुन्छ— तिमी अहिले स्वर्गमा जान कहाँ तयार भएका छौ र। ड्रामा त बनेको छ। जति जति स्थापना हुँदै गइरहेको छ, विनाश ज्वाला पनि बिस्तारै-बिस्तारै बढ्दै गइरहेको छ। धर्ममा झगडा सुरु हुँदै गइरहेको छ। पहिला पार्टीशन कहाँ थियो र। तिमीलाई थाहा छ— पहिला एउटै देवता धर्म थियो। गीता छ नि— हजुर मिलेर हामीले स्वर्गको राज्य, योगबलद्वारा लिइरहेका छौं। बाहुबलबाट कसैले लिन सक्दैन। उनीहरूको पास बाहुबल छ। रशिया, अमेरिका आपसमा मिले भने सारा राज्य लिन सक्छन्। तर यस्तो हुँदैन। जब देवताहरूको राज्य हुन्छ, वहाँ क्रिश्चियन, बौद्धी हुँदैनन्। अब देवता धर्मको स्थापना भइरहेको छ। भारत अविनाशी खण्ड हो। बाबा पनि यहाँ आउनु भएको छ नि। ड्रामामा यस्तो नै छ— योगबलबाट राजाई मिल्छ। भारतको प्राचीन योग प्रसिद्ध छ, तर योग सिकायो कसले र कसरी, त्यो बुझेका छैनन्। कृष्णले त योग सिकाएनन्। परमपिता परमात्माले नै योग सिकाइरहनु भएको छ। यो कति अनौठो कुरा छ, जुन बुद्धिबाट चिप्तिन्छ। कसैले त जानेर पनि छोडिदिन्छन्। त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ— समझदार देख्नु छ भने यहाँ देख... समझदारले वर्सा लिन्छन्। बेसमझले छोडिदिन्छन्। स्वर्गको वर्सा गुमाइदिन्छन्। महान मूर्ख, महान समझदार देख्नु छ भने यहाँ देख। स्वर्गमा उनीहरू पनि जान्छन् तर प्रजामा जान्छन्। तिमीलाई थाहा छ— सूर्यवंशी, चन्द्रवंशी प्रजा कसरी बन्छन्। बाबाको गोद यहाँ मिल्छ। मूलवतनमा गोदको हिसाब हुँदैन। बच्चा जब पैदा हुन्छन् अनि गुरुको गोदमा दिन्छन्। सम्झन्छन्— गुरुको गोदमा गएन भने दुर्गति पाउँछ। सानो बच्चालाई गुरु

गराइदिन्छन्। गुरु बिना गति हुँदैन। यो गुरुहरूले सम्झाएका हुन्। थाहा छैन कहिले शरीर छुट्छ। वहाँ त जन्म लिएर फेरि गुरुको पास जान्छन्। यहाँ तीन कम्बाइण्ड हुनुहुन्छ। यो कुनै शास्त्रमा लेखिएको छैन— एकै बाबा टीचर गुरुको गोद मिल्छ। बाबाले सोध्नु भयो— शिवबाबाको पिता हुनुहुन्छ? भन्नुहुन्छ— छ। शिवबाबाको टीचर छ? गुरु छ? छैनन्। केवल माता पिता मिल्छन्। यो गुह्य हिसाब हो। बाबा बच्चाहरूमाथि र बच्चा बाबामाथि बलिहार जान्छन्। लौकिकमा बच्चा पितामाथि बलिहार जाँदैनन्। पिता जान्छन्। यो बुझ्ने कुरा हो। निश्चय नै परमात्मा बाबा, टीचर, सद्गुरु हुनुहुन्छ, उहाँबाट नै वर्सा मिल्छ। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति मात-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) स्वदर्शन चक्रधारी बन। हामी ब्राह्मण चोटी हौं, ईश्वरीय सम्प्रदायका हौं, यस नशामा रहने गर।
- २) आफ्नो समय बाबाको यादमा सफल गर्नु पर्छ। रूहानी सर्विसमा बिजी रहनु छ। बाबामाथि पूरा पूरा बलिहार जाऊ।

वरदानः— अकालतख्त सो दिलतख्तनशीन बनेर स्वराज्यको नशामा रहने प्रकृतिजीत, मायाजीत भव
अकालतख्त नशीन आत्मा सदा रूहानी नशामा रहन्छ। जसरी राजाले बिना नशा राज्य चलाउन सक्दैन। त्यसैगरी आत्मा यदि स्वराज्यको नशामा छैन भने कर्मेन्द्रिय रूपी प्रजामाथि राज्य गर्न सक्दैन। त्यसैले अकालतख्त नशीन सो दिलतख्तनशीन बन र यसै रूहानी नशामा रह्यौ भने कुनै पनि विघ्न वा समस्या तिम्नो अगाडि आउन सक्दैन। प्रकृति र मायाले पनि आक्रमण गर्न सक्दैन। तख्तनशीन बन्नु अर्थात् सहज प्रकृतिजीत र मायाजीत बन्नु।

स्लोगनः— संकल्पहरूको सिद्धि प्राप्त गर्नको लागि आत्म शक्तिको उडान भर्दै जाऊ।